ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

30 юни 2009 година *

По дело T-285/08

Securvita — Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH, установено в Хамбург (Германия), за което се явяват адв. M. Van Eendenburg, адв. C. Uhlig и адв. J. Nabert, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н S. Schäffner, в качеството на представител,

ответник,

* Език на производството: немски.

с предмет жалба срещу решението на четвърти апелативен състав на СХВП от 26 май 2008 г. (преписка № R 525/2007-4) относно заявка за регистрация на словния знак „Natur-Aktien-Index“ като марка на Общността,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe (докладчик) и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 21 юли 2008 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 3 ноември 2008 г.,

постанови настоящото

Определение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 19 януари 2006 г. жалбоподателят Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH подава пред Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) заявка за регистрация на знака „Natur-Aktien-Index“ като марка на Общността на основание на изменения Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146) (заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

2 Стоките и услугите, за които е заявена регистрацията, спадат към класове 16, 36 и 42 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и допълнена, и съответстват за всеки от класовете на следното описание:

— клас 16: „Печатни материали“,

— клас 36: „Финансови анализи, финансови консултации, застрахователни консултации, борсови котировки, клиринг, борсово посредничество, факторинг, спонсориране, финансови услуги, взаимни фондове, инвестиране, здравни застраховки, определяне на кредитен рейтинг, застраховка-живот, лизингови сделки при покупки на изплащане, обслужване на пенсионни плащания, влогонабирателни банки, попечителство (управление на капитали), застрахователно посредничество, информация в областта на застраховането, застрахователни консултации, застраховане, управление на жилищни и административни сгради, управление на недвижимо имущество, отдаване под наем на недвижимо имущество, агенции за недвижимо имущество, отдаване под наем на апартаменти, агенции за намиране на жилища [апартаменти], отпускане на кредити, финансова информация, услуги на агенции за недвижимо имущество, услуги на финансов посредник, събиране на наеми“,

— клас 42: „Услуги по лицензиране на интелектуална собственост“.

3 С решение от 14 февруари 2007 г. проверителят отхвърля заявката за регистрация на основание член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009) по съображението, че за немскоговорещите потребители заявеният знак е, от една страна, описателен, а от друга страна, лишен от отличителен характер.

4 На 4 април 2007 г. на основание членове 57—62 от Регламент № 40/94 (понастоящем членове 58—64 от Регламент № 207/2009) жалбоподателят подава пред СХВП жалба срещу решението на проверителя.

5 С решение от 26 май 2008 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) четвърти апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата. Апелативният състав приема по същество, че за областите на Европейската общност с немскоговорещо население заявеният знак е лишен от отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, доколкото в съзнанието на съответните потребители той съдържа „пряка информация“, която позволява

да бъде възприет като борсов индекс за акциите на основните екологични предприятия или за тези, чиято дейност е насочена към дългосрочната устойчивост в екологичен план.

Искания на страните

6 Жалбоподателят иска Първоинстанционният съд да измени обжалваното решение в смисъл да разпореди регистрацията от СХВП на заявената марка като марка на Общността.

7 СХВП иска от Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

8 Съгласно член 111 от Процедурния правилник, когато иск или жалба са явно неподсъдни на Първоинстанционния съд или когато са явно недопустими или явно лишени от всякакво правно основание, Първоинстанционният съд може, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение.

9 В конкретния случай Първоинстанционният съд счита, че разполага с достатъчно сведения от материалите по преписката, за да се произнесе, без да дава ход на делото.

10 Следва да се посочи, че единственото искане по настоящата жалба цели Първоинстанционният съд да измени обжалваното решение в смисъл да разпореди регистрацията на заявената пред СХВП марка като марка на Общността.

11 В началото следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика съгласно член 63, параграф 6 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 65, параграф 6 от Регламент № 207/2009) СХВП е длъжна да вземе необходимите мерки за изпълнение на решението на общностния съд. Следователно не е необходимо Първоинстанционният съд да дава задължителни указания на СХВП. Всъщност тя е длъжна да се съобразява с диспозитива и мотивите на решението на Първоинстанционния съд (Решение на Първоинстанционния съд от 31 януари 2001 г. по дело Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/СХВП (Giroform), T-331/99, Recueil, стр. II-433, точка 33, Решение на Първоинстанционния съд от 21 април 2005 г. по дело Ampafrance/СХВП – Johnson & Johnson (monBeBé), T-164/03, Recueil, стр. II-1401, точка 24 и Решение на Първоинстанционния съд от 15 март 2006 г. по дело Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia/СХВП – Ferrero (FERRÓ), T-35/04, Recueil, стр. II-785, точка 15).

12 Макар че единственото искане по настоящата жалба без съмнение е да бъде разпоредена регистрацията на заявената марка, следва да се приеме, че то е искане за изменение по смисъла на член 63, параграф 3 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 65, параграф 3 от Регламент № 207/2009), съгласно който при обжалване на решенията на апелативните състави „[с]ъдът може както да отмени, така и да измени обжалваното решение“.

13 Във връзка с това следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика член 63, параграф 3 от Регламент № 40/94 трябва да се разглежда във връзка с член 63, параграф 2 от същия регламент (понастоящем член 65, параграф 2 от Регламент № 207/2009), според който „[о]снованията за обжалване могат да бъдат липса на компетентност, нарушаване на съществени процедурни изисквания, нарушаване на договора, на [Регламент № 40/94] или на всяка правна норма, отнасяща се до тяхното прилагане, или злоупотреба с власт“, и в рамките на членове 229 ЕО и 230 ЕО (Решение на Първоинстанционния съд от 8 юли 1999 г. по дело Procter & Gamble/СХВП (BABY-DRY), T-163/98 Recueil, стр. II-2383, точки 50 и 51, Решение на Първоинстанционния съд от 31 май 2005 г. по дело Solo Italia/СХВП - Nuova Sala (PARMITALIA), T-373/03, Recueil, стр. II-1881, точка 25).

14 Що се отнася до правомощието на Първоинстанционния съд за изменение, то има за цел последният да приеме решението, което апелативният състав е трябвало да вземе в съответствие с разпоредбите на Регламент № 40/94 (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 4 октомври 2006 г. по дело Freixenet/СХВП (изображение на бутилка, покрита с бял шмиргелов прах), T-190/04, непубликувано в Сборника, точки 16 и 17).

15 Следователно допустимостта на искане Първоинстанционният съд да измени решението на апелативния състав трябва да се преценява с оглед на правомощията, които са предоставени на последния с Регламент № 40/94.

16 Необходимо е обаче да се напомни, че по силата на член 62, параграф 1от Регламент № 40/94 (понастоящем член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009) след разглеждането по същество на жалбата, подадена срещу решение на един от посочените в член 57, параграф 1 от същия регламент (понастоящем член 58, параграф 1 от Регламент № 207/2009) отдели, апелативният състав „може или да упражни правомощията на отдела, който е взел оспореното решение, или да върне делото на този отдел за да продължи процедурата“. От това следва, че апелативният състав не е компетентен да отправя задължителни указания към отдела, чието решение е разгледал.

17 Освен това, дори да се предположи, че единственото искане по настоящата жалба може да се тълкува като искане за изменение, с което се цели Първоинстанционният съд да измени обжалваното решение, но не в смисъл да разпореди регистрацията на заявената марка, а в смисъл заявената марка да бъде регистрирана, следва да се посочи, че регистрацията на марка на Общността произтича от констатацията, че предвидените в член 45 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 45 от Регламент № 207/2009) предпоставки са изпълнени, и да се уточни, че отделите на СХВП, които са компетентни в областта на регистрацията на марки на Общността, не приемат във връзка с това формално решение, което би могло да бъде предмет на обжалване.

18 Всъщност член 45 от Регламент № 40/94 гласи, че „[к]огато заявката отговаря на изискванията на настоящия регламент, и когато в срока, посочен в член 42, параграф 1 не е било направено нито едно възражение или когато възражението е било отхвърлено с окончателно решение, марката се регистрира като марка на Общността, при условие че таксата за регистрацията е била платена в определения срок“. В същия член се уточнява, че „[а]ко таксата не е платена в този срок, искането се счита за оттеглено“.

19 По силата на член 126 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 131 от Регламент № 207/2009) обаче проверителят е компетентен да взима от името на СХВП всякакви решения по исканията за регистрация на марка на Общността, включително и по въпросите, посочени в членове 36, 38 и 66 от този регламент (понастоящем членове 36, 37 и 68 от Регламент № 207/2009), освен ако и доколкото е компетентен отдел по споровете. Освен това по силата на член 127, параграф 1 от същия регламент (понастоящем член 132, параграф 1 от

Регламент № 207/2009) всеки отдел по споровете е компетентен да взима от името на службата всякакви решения относно възражение срещу заявка за регистрация на марка на Общността.

20 От посочените в точки 18 и 19 по-горе разпоредби следва, че предоставените на проверителя и на отдела по споровете правомощия нямат за цел да се установи, че предвидените в член 45 от Регламент № 40/94 предпоставки са изпълнени.

21 От това следва, че в рамките на подадените срещу решенията на проверителя и на отдела по споровете жалби по член 57, параграф 1 от Регламент № 40/94 апелативният състав може да се произнесе с оглед на предоставените му с член 62, параграф 1 от същия регламент правомощия единствено по някои от посочените в точка 19 по-горе предпоставки за регистрация на марката на Общността, а именно или по съответствието на заявката за регистрация с разпоредбите на въпросния регламент, или по последиците от евентуално направеното срещу тази заявка възражение.

22 Следователно е необходимо да се посочи, че апелативният състав не е компетентен да разгледа искане, чиято цел е да се регистрира марка на Общността.

23 При тези обстоятелства в съответствие с посочената в точка 14 по-горе съдебна практика Първоинстанционният съд не е компетентен да разгледа искане за изменение, с което се цели да бъде изменено в този смисъл решението на апелативния състав.

24 От всички посочени по-горе съображения следва, че единственото искане по настоящата жалба, а следователно и цялата жалба трябва да се отхвърлят като явно недопустими.

По съдебните разноски

25 По силата на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на СХВП.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като явно недопустима.

2) Осъжда Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH да заплати съдебните разноски.

Съставено в Люксембург на 30 юни 2009 година.

Секретар	Председател
E. Coulon	I. Pelikánová